

Ето, дѣца, плодоветѣ отъ вашитѣ трудове! Хапнете си отъ тѣхъ и вижте сладки ли сж!

Ябълкитѣ бѣха толкова ароматни, че стаята се изпълни съ приятна миризма. А пъкъ на гледъ бѣха така привлекателни, че като ги гледашъ не можешъ да се стърпишъ и да не си хапнешъ. Въ устата ти тѣ се пилеятъ, а пъкъ отъ сладостъ устнитѣ лѣпнатъ! Това бѣше върха на нашата радостъ. Сестричето ми съ свѣтнаха отъ радостъ очи и съ ябълки въ ржцѣ тичаше, скачаше и пѣше:

Ябълки червенки,

Какъ хубавички сж!

Я вижъ ми ги, бате,

Охъ, сладички ми сж!

И тя, сладко, сладко хрупаше сочните ябълки.

Обичамъ азъ нашитѣ гиздавици — ябълки, които сж израсли наедно съ менъ; обичамъ азъ нашата кжща, обкржжена съ овощки; обичамъ азъ бащинѣтъ домъ бѣдни, гдѣто съмъ прѣживѣлъ толкова радости! И мога ли да забравя това? Не, и хиляди пжти не! Кждѣто и да бжда азъ усѣщамъ нѣкаква скрита сила, която ме тегли къмъ дома. Ако съмъ даже въ далечния Китай или въ Америка, то като ластовичка бързокрила бихъ прѣхврѣкналъ морета и океани, бихъ прѣскочилъ планини и гори и бихъ надвилъ всички мжнотии само и само дома да надзърна, татка и мама да пригърна!

В. Василевъ.

